

Què fa un paio com jo en un lloc com aquest (II): 20 anys d'afiliació sindical

Fabian Mohedano / @fabianmohedano

A casa guardem el cartell del primer Congrés de la Federació del Metall en el que participa el pare com a delegat en representació del Comitè d'Empresa de la FEMSA el 1978. El pare fa sindicalisme a nivell d'empresa fins que la dura reconversió dels noranta l'envia a casa. El 1996 i aprofitant el destí del Practicum de la Diplomatura de Relacions Laborals a la UPF a la Federació d'Alimentació de **CCOO de Catalunya**, m'afilio, en part per convicció, en part per l'admiració pel compromís del pare.

En aquella promoció que fem les pràctiques al sindicat també hi ha la **Cristina Faciabén**, Secretaria de Socioeconomia de CCOO de Catalunya fins que és anomenada recentment Secretària d'Internacional i Cooperació de la Confederació de CCOO d'Espanya. Amb ella també coincidim a les tertúlies polítiques improvisades al bar de la Universitat, a l'estació de França.

A les pràctiques visc l'emergència d'un nou format de negoci, que ara ens sembla del tot habitual, els forns que també combinen cafeteria-bar. És un nou mal de cap en un temps previ a l'acceleració del nou mil·lenni. No puc enganyar ningú, l'assessoria jurídica em fa una mica de mandra, de fet, el que a mi el que m'agrada és **el rebombori intern del sindicat**, en aquell moment molt marcat per la divisió. Els crítics reclamen congrés rere congrés més pluralitat i un gir cap a l'esquerra.

La Federació d'Alimentació comparteix a la 3a planta passadís amb la USCOB i amb la Federació de la Construcció. Conec a **Vicenç Terrats**, un dels referents de la potent USCOB (el sindicat al Barcelonès). El visito al seu despatx amb l'excusa de demanar-li foc i parlem del futur de l'esquerra transformadora, de la situació del sindicat i del paper que hi pot jugar. S'apropa l'escissió del 99 i el sindicat ho pateix en primera persona. És en el temps de les pràctiques de la carrera amb 21 anys que començo a fumar cada dia des de primera hora del matí: la vida a Via Laietana hi té molt a veure.

Assisteixo al I Congrés Estatal de CCOO Joventut a Madrid en el que canta davant d'una cinquantena d'assistents, un desconegut Ismael Serrano. És un bon tipus el que organitza la delegació catalana, es diu **Carles Català**, que em penso que encara hi corre pel sindicat. Participo en el contingent català a Cuba al Festival Mundial de la Juventud y los Estudiantes representant el sindicat. Allí vaig tenir oportunitat de conèixer a un jove diputat **Fidel Lora**, que lidera uns Col·lectius de Joventut Comunista, una de les organitzacions més actives en aquells anys. M'impresiona conèixer el diputat, però més la jove comunista **Laia Forné**.

Finalitzo la carrera i m'allunyo del sindicat, en una darrera etapa però participo a l'Hospitalet de Llobregat al seu màxim òrgan de direcció com a quota jove. No m'hi sento gaire implicat. Els dirigents són els mateixos companys que el pare havia deixat més de vint anys enrere!

En una segona etapa, implicat en entitats juvenils a partir de l'escoltisme, em trobo presidint el CJB i fent de dirigent del polièdric Moviment Laic i Progressista, coneix a **Josep Maria Romero i Andrés Querol**. Fan parella de ball a la incipient **Acció Jove - Joves de CCOO de Catalunya**. L'Andrés posteriorment substitueix el Josep Maria al capdavant de l'organització juvenil. Curiosament ara tots dos coincideixen al Secretariat Nacional. En Romero és el Secretari d'organització i el Querol

s'encarrega de les eleccions sindicals (Acció electoral). L'Andrés com a bon posco, ja no recomana la lectura de [Les idees no viuen sense organització](#). Me l'estimo igualment. De fet, ens estimem igual, ara però a la intimitat.

Des del 1996 mantinc l'afiliació a CCOO de Catalunya. No participo de cap dinàmica interna i el motiu principal de l'afiliació és el convenciment que l'associacionisme del treball és clau en el progrés humà. La vivència sindical no la visc en primera persona, en certa manera ho faig seguint les passes de la Cristina, el Josep Maria o l'Andrés. Des dels noranta el seu compromís i responsabilitat va in crescendo.

Què passa amb els sindicats?

En els darrers anys, en part per errors propis dels sindicats de classe i en part per una campanya de deslegitimació orquestrada des de determinants sectors, **els sindicats veuen com perden part de la força**. S'aprofita per trencar els dispositius legals (el Dret del Treball) i els institucionals (la Negociació Col·lectiva). El cost social d'aquesta operació és incalculable. De fet, les estem patint i de quina manera.

Els sindicats, però, **no acaben de trobar l'estratègia de representació d'una ciutadania** cada cop més diversa. Tampoc la fórmula per garantir una negociació en una societat del coneixement on predomina una tendència a la cerca de solucions a la carta. A més, no troben la clau de volta per feminitzar el sindicat, element fonamental per a la seva transformació. A CCOO de Catalunya ara organitzen una Conferència de Dones i Homes que commemora una que impulsada fa 25 anys, a veure si serveix d'alguna cosa.

Sempre he manifestat obertament i amb vehemència que **qui critica els sindicats no és de fiar**, si no és el cas que sigui una persona afiliada que parla des de l'autocrítica. Calen reformes profundes als sindicats, però també als partits, a les patronals, a les cambres de comerç o a les associacions educatives. Ningú pot qüestionar el seu rol, és una de les estructures clau d'una democràcia avançada. Sembla una obvietat això que dic, però l'ofensiva neocon ha fet dubtar fins i tot als convençuts.

Per acabar, no sé si els hi faig un favor a tots ells, però **confio absolutament en la Generació Ro: Romero-Ros**. Incorporo a Camil Ros, el Cesc Poch, la Laura Pelay de la UGT Catalunya. I en Marc Faustino de la Intersindical, un bon paio molt crític, com no pot ser d'una altra manera, amb els sindicats majoritaris. I sobretot espero que en **Joan Carles Gallego** -amb el permís de Javier Pacheco que no tinc el gust- i en **Pepe Àlvarez** també hi confiïn. Cap de la Generació Ro surt a l'article [Revolta generacional](#) d'en Sergi Picazo. Li manca cultura sindicalera i és que en aquest món es pot ser progrè, però gaire bé impossible ser perfecte.

* Podeu llegir la primera part de l'article de Fabian Mohedano a [Què fa un paio com jo en un lloc com aquest?](#)

Fabian Mohedano és treballòleg i actualment diputat de Junts pel Sí al Parlament de Catalunya